

Віталій ДОНЧИК

ЛЮБІТЬ УКРАЇНУ,
або
Яку державу ми будуємо?

Є зніжки чи не хочуть знати? • А що замість патріотизму і хто зминомовства? • А з позитивної моральності? • Коли будуватиметься Україна? • За всіма людськими й Божими законами? • Святий патріотизм і хто замість патріотів? • Чому не так, як у людей? • Не ми будуватимемо національну державу... • За всіма людськими й Божими законами? • А що замість патріотизму і хто замість патріотів? • Чому зніжки моральності? • Коли будуватиметься національна держава... •

Наші
презентації

Дончик Віталій. Любіть Україну, або Яку державу ми будуємо? – К.: Літ. Україна, 2015. – 128 с.

Традиція полемічної літератури в українському письменстві налічує не одне сторіччя: у віддалені часи це був спосіб існування та виживання нації, зараз це один із засобів донесення думки в умовах розв'язаної інформаційної війни. Книжка знаного українського літературознавця й критика В. Дончика "Любіть Україну, або Яку державу ми будуємо?", яка вийшла цього року, є вагомим кроком у розбудові національної ідеї, адже для обговорення у ній пропонуються найактуальніші аспекти сьогодення нашої держави.

Книжку склали статті, які публікувалися протягом останніх двадцяти років на сторінках "Літературної України" і "Слова "Просвіти"", які автор умовно поділив на три частини, керуючись тематичним принципом (мова, історія та територіальна цілісність України).

Духовним відліком розмови стали події новітньої української історії, які дали можливість В. Дончикові подивитися під іншим кутом на важливі дати української історії, втрати Розстріляного відродження, узагальнити думки відомих українських сучасників Л. Костенко, Д. Павличка, Ю. Мушкетика, А. Погрібного, М. Славинського, осмислити небачену патріотичну хвилю, яку породила агресія Росії, нове громадянське суспільство й українську владу.

Т. Б.

Наші
презентації

Наєнко М. К. Вечірні світанки: Берибіське Гуляйполе, “Від Києва до Лубен” і літературні візії. – К.: ВЦ “Просвіта”, 2015. – 568 с.

Свої спогади й роздуми пропонує увазі читачів відомий літературознавець, доктор філологічних наук, професор, лауреат Державної премії України ім. Т. Г. Шевченка Михайло Наєнко. Автор подає, за його зізнанням, “якісь більші й менші сюжети; вони не є науковою історією моїх країв чи місць роботи; це особистий погляд на них, спроба згадати про них у контексті давнішого і ближчого до нас часу”. Розповідає про рідні краї – село Гуляйполе на Черкащині, про славетного земляка – шевченкознавця В. Доманицького, про С. Єфремова, В. Симоненка, В. Підпалого. Спомини про повоєнне дитинство, шкільне навчання, перші колгоспні заробітки, навчання в Київському університеті ім. Т. Г. Шевченка (1961 – 1966), шістдесятництво і стосунки студента “з владою і охранкою”, наукову й викладацьку кар’єру, а також про різних людей, із якими доводилося жити, учитися і працювати авторові, розраховані на всіх, хто цікавиться порівняно недалеким минулим нашого буття. “Лиш хочу запевнити читача, – переконує М. Наєнко, – що вигадок у моїй “неісторії” немає. Про все, що бачив і пережив, я намагався розповісти правдиво і чесно. Зокрема й про дуже віддалені від нас історичні паралелі чи згоди... Не обійшлося і без згадки про дива-випадковості (що межують із містикою) в моєму житті. З реальністю вони в’язалися, але з її, сказати б, підсвідомим виявом”. Автор роздумує про нинішній стан філологічної науки у своїй alma mater, популяризацію науково-культурних знань у радіо- й телепросторі, світову актуальність Шевченка й наше суворе українське сьогодення.

О. Б.